

Laiškas jaunystės draugei

Negaliu Tau prisiskambinti, todėl rašau, kad sužinoti, kas nutiko. Kartais pagalvoju – kaip greitai prabėgo visas mūsų gyvenimas. Dar neseniai (taip man atrodo) buvau jauna, o dabar greitai į amžinybę.

Vis norėjau su Tavimi pasimatyti dar šiame pasaulyje, šiame laike, bet kaip matau, jei susitiksim, tai tik kitoje šalyje, mums nežinomoj, kurioje nėra nei laiko, nei sielvarto.

Dabar, jei pradėčiau gyventi, viską daryčiau kitaip. Paguoda tik ta, kad turiu gerus vaikus ir gerus anūkus. Bet mergaitės yra paauglės ir su Jomis nutinka visokių problemų. Tai Jos įsimyli – tai jau skiriasi – tai dar kas. O aš Jas labai myliu. Kartais atrodo, kad gyvenimas stove skersai gerklės.

Kažkas yra pasakęs, kad anūkai yra mūsų paskutinė meilė. Tikra tiesa.

Jau niekas daugiau nebeskirs pasimatymo, neatneš gėlių, nepasakys myliu. Esu skaičiusi, kad meilė – tai vasaros naktis su žvaigždėmis ir kvepiančia žole... Meilė paverčia žmogaus širdį ir žydinčiu sodu, ir purvinu šiukšlynu. Ir tas tiesa. Bet to jau neteks patirti.

Koks Tu vienas, vienišas, žmogau,

Laimėj,

Baimėj,

Meilėj,

Mirty.

Senatvėje reikia, kad protas būtų užimtas, kad gyventume taip, tarsi gyvenimas būtų be pabaigos. „Nes kol lemtis laukia, gyvename toliau: Dieve, padėk mums, Dieve, atleisk mums. Mes gyvename toliau.“

Kai gausi mano laišką, paskambink. Tada ir pasikalbėsime apie viską.

Myliu. Iki.

Regina